

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Annotatie HR 27 november 2015, NJ 2017/35 (Inbev/Van der Valk)

Hijma, J.

Citation

Hijma, J. (2017). Annotatie HR 27 november 2015, NJ 2017/35 (Inbev/Van der Valk). *Nederlandse Jurisprudentie*, 2017(6), 622-625. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/59512>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/59512>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

voor de wederpartij van de dwalende bezwaarlijk een gehoudenheid tot het verschaffen van inlichtingen aangenomen kan worden met betrekking tot omstandigheden waarvan zij niet op de hoogte is. Zoals in Parl. Gesch. Boek 6, p. 909, is vermeld, mag een verplichting tot 'preventief' inlichten niet te snel worden aangenomen, en zal van een 'behoren in te lichten' in het algemeen slechts sprake zijn als de wederpartij van de dwalende zelf van de juiste stand van zaken op de hoogte was. Een dergelijke verplichting mag ook aangenomen worden indien die wederpartij, bijvoorbeeld vanwege haar deskundigheid ten aanzien van de omstandigheid waaromtrent gedwaald wordt, geacht moet worden van de juiste stand van zaken op de hoogte te zijn.

4.2.3 In het licht van het voorgaande geeft het oordeel van het hof hetzij blijk van een onjuiste rechtsopvatting, hetzij is dat oordeel onvoldoende gemotiveerd. Dat Inbev een 'grote professionele speler' op de Nederlandse horecamarkt en hoofdhuurder van het bedrijfspand¹ is, brengt op zichzelf niet mee dat zij geacht wordt op de hoogte te zijn van de precieze bestemming van het pand en de mogelijke problemen die deze bestemming kan opleveren als een verbouwing nodig zou zijn in het bedrijfspand, en dat zij daarom Van der Valk daarover behoorde te informeren. Inbev verwijst in cassatie naar haar stellingen in de feitelijke instanties, samengevat hierop neerkomende dat met betrekking tot het bedrijfspand in 2003 vrijstelling is verleend van de gebruiksvoorschriften van het bestemmingsplan ten behoeve van horecadoeleinden, dat toen ook een bouwvergunning ten behoeve van dat gewijzigde gebruik is verleend, en dat het pand nadien door opvolgende exploitanten/onderhuurders steeds is gebruikt voor horecadoeleinden (namelijk een restaurant, een discotheek en een lounge-café). In dat licht verdiende nadere motivering waarom Inbev de nadien voor Van der Valk gerezen problemen in verband met de verbouwing van het bedrijfspand had moeten voorzien en hem daarvoor had behoren te waarschuwen. Mocht het hof hebben geoordeeld dat van Inbev verwacht mocht worden nader onderzoek bij de gemeente te doen, dan geeft dat oordeel blijk van een onjuiste rechtsopvatting. In zijn algemeenheid mag een huurder van bedrijfsruimte niet ervan uitgaan dat met het oog op zijn belang door de professionele verhuurder bij de gemeente is nagegaan of eventuele verbouwingsplannen mogelijk problemen in verband met het bestemmingsplan opleveren (vgl. bij een koopovereenkomst HR 18 april 1986, ECLI:NL:HR:1986:AC9306, NJ 1986/747).

Het oordeel dat Inbev Van der Valk had moeten informeren over de mogelijke problemen in verband met het bestemmingsplan, is bovendien onvoldoende gemotiveerd in het licht van het beroep dat Inbev gedaan heeft op art. 6.8.2 van de tussen partijen toepasselijke algemene huurvoorwaarden, inhoudende dat de huurder zelf moet onderzoeken of het gehuurde geschikt is voor de bestemming die de huurder aan het gehuurde moet geven, en op haar stelling dat (ook) Van der Valk een professio-

nele en deskundige partij is die zich bezighoudt met de exploitatie van horeca.

4.2.4 Op grond van het voorgaande slagen de hiervoor in 4.1 weergegeven klachten. De overige klachten van het middel behoeven geen behandeling.

5. *Beoordeling van het middel in het incidentele beroep*

5.1 Het middel is gericht tegen de overweging dat Van der Valk als gevolg van de vernietiging van de overeenkomst van geldlening het door hem ontvangen bedrag aan Inbev zal moeten restitueren en dat daarbij de wettelijke rente is verschuldigd vanaf de vernietiging van de overeenkomst (rov. 4.6).

5.2 Voor zover het middel klaagt dat het hof heeft miskend dat Van der Valk aanspraak maakt op schadevergoeding waaromtrent het hof nog moet beslissen, zodat Van der Valk zich ter zake van de verplichting tot restitutie mogelijk op verrekening of opschorting kan beroepen, kan het bij gebrek aan feitelijke grondslag niet tot cassatie leiden. Het hof is aan een veroordeling van Van der Valk terzake immers nog niet toegekomen, zodat van een beletsel voor verrekening geen sprake is.

5.3 Het middel komt echter terecht op tegen het oordeel dat Van der Valk wettelijke rente verschuldigd is vanaf de vernietiging van de overeenkomst. Het hof heeft immers niet vastgesteld dat en op grond waarvan Van der Valk in verzuim is geraakt met betrekking tot het voldoen aan de restitutieverplichting.

Nu Inbev deze beslissing van het hof niet heeft uitgelokt of verdedigd, zullen de kosten van het incidentele beroep worden gereserveerd.

6. *Beslissing*

De Hoge Raad:

in het principale en het incidentele beroep:

vernietigt het arrest van het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden van 15 juli 2014;

verwijst het geding naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch ter verdere behandeling en beslissing;

in het principale beroep:

veroordeelt Van der Valk in de kosten van het geding in cassatie, tot op deze uitspraak aan de zijde van Inbev begroot op € 928,70 aan verschotten en € 2.600 voor salaris;

in het incidentele beroep:

reserveert de beslissing omtrent de kosten van het geding in cassatie tot de einduitspraak;

begroot deze kosten tot op de uitspraak in cassatie aan de zijde van Van der Valk op € 68,07 aan verschotten en € 2.600 voor salaris, en aan de zijde van Inbev op € 68,07 aan verschotten en € 2.200 voor salaris.

Noot

1. Inbev is hoofdhuurder van een bedrijfspand dat, volgens het contract, voor horeca moet worden gebruikt. Zij verhuurt het onder aan Van der Valk,

die er een restaurant wil beginnen en daartoe gaat verbouwen. De gemeente deelt Van der Valk mede dat de horeca ter plaatse in strijd is met het bestemmingsplan, maar dat zij bereid is om een vrijstellingsprocedure te starten (art. 19 WRO *oud*) en in de tussentijd het verbouwen te gedogen. Drie jaar eerder was vrijstelling verleend voor een café; nadien was het pand voor diverse horeca-activiteiten in gebruik.

Van der Valk acht de onderhuurovereenkomst vernietigbaar wegens dwaling (art. 6:228 BW), nu het pand niet zonder meer als horecaruimte kan worden gebruikt. De kantonrechter verwerpt dit dwalingsberoep; het hof honoreert het. Inbev gaat in cassatie. A-G Spier concludeert (in dit principale beroep) tot verwerping, maar de Hoge Raad vernietigt het arrest van het hof.

2. *Kader.* Voor de vernietigbaarheid van een overeenkomst wegens dwaling is nodig, dat de situatie onder één van de drie in art. 6:228 lid 1 BW opgesomde rubrieken valt. In casu is de tweede rubriek aan de orde: 'indien de wederpartij in verband met hetgeen zij omtrent de dwaling wist of behoorde te weten, de dwalende had behoren in te lichten' (art. 6:228 lid 1 onder b BW; schending mededelingsplicht).

De vraag wanneer (de schending van) een op de wederpartij rustende mededelingsplicht kan worden aangenomen, is niet goed in algemene zin te beantwoorden. In het voetspoor van de parlementaire geschiedenis werken feitenrechter en literatuur veelal met een drietal basisvereisten, afgerond met een 'realiteitsstoets' aan de verkeersopvattingen. Die basisvereisten luiden, kort gezegd, als volgt: (a) de wederpartij kent, in principe, de juiste stand van zaken; (b) de wederpartij weet of moet weten dat het bewuste punt voor de ander van gewicht is; en (c) de wederpartij moet rekening houden met de mogelijkheid dat de ander dwaalt. Zie MvA II, *Parl. Gesch. NBW*, Boek 6, p. 908-910; K.J.O. Jansen, *Informatieplichten* (diss. Leiden 2012), nr. 3.6.1 e.v.; R.P.J.L. Tjittes, *De hoedanigheid van contractspartijen* (diss. Groningen 1994), p. 49 e.v.; A.G. Castermans, *De mededelingsplicht in de onderhandelingsfase* (diss. Leiden 1992), hoofdstuk III; Jac. Hijma, in: *GS Verbintissenrecht*, art. 6:228, aant. 6.5 e.v.

Het arrest werpt een welkom licht op het eerste van deze drie basisvereisten.

3. *Wetenschap.* In het algemeen zal op de wederpartij slechts een mededelingsplicht rusten, indien zij zelf van de betreffende omstandigheden op de hoogte is. Dit uitgangspunt is in wezen van nature gegeven: iets wat men zelf niet weet, kan men immers bezwaarlijk openbaren of moeten openbaren. Zie r.o. 4.2.2 van het arrest; MvA II, *Parl. Gesch. NBW*, Boek 6, p. 909; (o.a.) Hof 's-Hertogenbosch 6 september 2005, *NJF* 2006/67.

4. *Opbouw.* De wet vermeldt geen wetenschapsvereiste. 'Denkbaar is immers dat de wederpartij weliswaar deze omstandigheden niet kende, maar zelf met het oog op de belangen van de gega- digde een onderzoek had dienen in te stellen', aldus

de MvA II, t.a.p. Langs deze weg krijgt een opbouw op het uitgangspunt gestalte. Ook in de feitenrecht- spraak en de literatuur treft men een dergelijk sup- plement aan; zie voor vindplaatsen *GS Verbintenis- senrecht*, art. 6:228, aant. 6.6.

In cassatie moet ervan worden uitgegaan, dat Inbev *niet* wist van de precieze bestemming van het pand en de mogelijke problemen (r.o. 4.2.1). De opbouw op het wetenschapsvereiste komt daarmee vol in de schijnwerpers te staan. Er zijn verschillende uitwerkingen mogelijk. De belangrijkste kandidaten zijn 'weten of behoren te weten' (par. 5) en 'weten of geacht moeten worden te weten' (par. 6).

Het gerechtshof kiest onomwonden voor de eerstgenoemde oplossing: 'weten of behoren te weten'. Als grote professionele speler op de Neder- landse horecamarkt en hoofdduurder van het be- drijfspan had Inbev, aldus het hof, van de precieze bestemming en de mogelijke problemen behoren te weten en Van der Valk daaromtrent moeten in- formeren (hof r.o. 4.5; HR r.o. 3.4). De Hoge Raad evenwel spreekt zich uit voor de tweede oplossing: 'weten of geacht moeten worden te weten' (r.o. 4.2.2, 4.2.3). Deze meer terughoudende benadering verdient inderdaad de voorkeur.

5. *Behoren te weten.* Een benadering in termen van 'behoren te weten' zal, onder omstandigheden, voor de wederpartij de gehoudenheid scheppen om onderzoek te verrichten naar door haar niet geken- de feiten. In de context van de mededelingsplicht zou zo'n onderzoek worden uitgelokt (niet door eigenbelang maar) door het belang van de ander, die zich als gegadigde heeft gemeld (de dwalende). Aldus ontstaat voor wederpartijen *binnen* de figuur van de mededelingsplicht van art. 6:228 lid 1 onder b BW een 'invullende' onderzoeksplicht in ander- mans belang. Aan deze benadering kleefte een reeks nadelen.

Allereerst drijft men ver af van het natuurlijke uitgangspunt, dat in principe ware kennis nodig is (par. 3). '(Niet) behoren te weten' geraakt alras in het vaarwater van de goede trouw in de zin van art. 3:11 BW. Daarmee doemt, naast de wetenschap zelf, een complete tweede component op, die de potentie heeft de eerste te overvleugelen.

Hand in hand daarmee komt het evenwicht tussen partijen onder druk te staan, doordat één van hen in de rol van 'haar broeders hoeder' wordt gedrukt. Voor zo'n altruïstische – atypische – rol- verzwaaring bestaat geen goede grond. De idee dat de ene partij alvorens te contracteren naspeuringen moet doen met het oog op de belangen van de an- dere, lijkt in algemene zin met de verkeersopvatting in strijd.

Bovendien glipt de aandacht weg van het cen- trale punt van art. 6:228 lid 1 onder b BW. Het gaat om wat de wederpartij (al dan niet) aan de dwalen- de had moeten mededelen, en niet om wat zij, ter voorbereiding van een zodanig melden, eventueel had behoren te doen.

Ten slotte ontstaat een overladen denkpatroon, waarin men snel verdwaalt. Het afwegen van de

mededelingsplicht van de wederpartij (lid 1 onder b) enerzijds en de eigen onderzoeksplicht van de dwalende (lid 2) anderzijds is materieel soms lastig, maar qua structuur overzichtelijk. Indien men binnen de mededelingsplicht van de wederpartij een op haar rustende onderzoeksplicht creëert, welke (scherp) van de onderzoeksplicht van de dwalende moet worden onderscheiden, mondt dat uit in een meerlagig, onoverzichtelijk, redeneerkader.

Men kan deze nadelen indammen door slechts sporadisch aan te nemen dat een wederpartij 'behoort te weten'. Aan het principiële karakter van de bezwaren doet die benadering echter geen recht.

6. *Geacht moeten worden te weten.* Dat brengt ons bij de door de Hoge Raad verkozen — lichtere — opbouw: 'of geacht moeten worden te weten' (r.o. 4.2.2, 4.2.3). Dit criterium verwijst in wezen naar wetenschap in een geobjectiverde variant. Beslissend is niet wat de wederpartij feitelijk in haar gedachten had, maar wat zij geobjectiveerd (vanuit de buitenwereld gezien) in haar gedachten *zal hebben gehad*.

Deze benadering schept geen extra plicht binnen de mededelingsplicht. Zodoende blijft zij dicht bij het uitgangspunt (par. 3), verstoort zij de balans tussen partijen niet en houdt zij het redeneerpatroon zo zuiver en werkbaar mogelijk (par. 5). Al met al houd ik deze oplossing voor superieur. In deze zin ook K.J.O. Jansen, *diss.* 2012, par. 3.6.2, 3.6.4; dezelfde, *NTBR* 2016/31, par. 2.1; *Asser/Hijma 7-I** 2013/234. De spanning met de formule 'in verband met hetgeen zij omtrent de dwaling wist of behoorde te weten' van art. 6:228 lid 1 onder b BW is te verwaarlozen, nu het ruimere karakter van die formule samenhangt met het gegeven dat zij (niet op dit punt is toegespitst maar) alle eisen voor de mededelingsplicht overkoepelt (par. 2).

'Geacht moeten worden te weten' veronderstelt een ijkpunt, een toeschouwer, die bepaalde kennis bij betrokkene aanwezig acht of mag achten. De uitkomstbepalende toeschouwer is m.i. de andere partij, de dwalende. Vergelijk r.o. 4.2.3: 'mag een huurder van bedrijfsruimte niet ervan uitgaan dat (...)'. Hierbij past een concreet perspectief, waarin mede rekening wordt gehouden met de (voor de wederpartij kenbare) situatie en kenmerken van de dwalende. Dit concrete perspectief spoot met de gedachte dat wanneer de(dw)alende de wederpartij op een bepaald punt op de hoogte mag achten, hij ervan mag uitgaan dat hij zo nodig zal worden geïnformeerd, zodat hij geen aanleiding meer heeft voor eigen onderzoek (art. 6:228 lid 2 BW).

7. Bij deze aanpak komt de passage in de wetsgeschiedenis dat de wederpartij soms 'zelf met het oog op de belangen van de gegadigde een onderzoek had dienen in te stellen' (par. 4) wat in de lucht te hangen; deze riekt naar 'behoren te weten'. Het is interessant te zien dat de Hoge Raad de wetsgeschiedenis eerst op de voet volgt (r.o. 4.2.2 midden), maar daar vlak vóór de geciteerde passage mee ophoudt, om principieel over te schakelen naar de formule dat 'die wederpartij, bijvoorbeeld van-

wege haar deskundigheid (...), geacht moet worden van de juiste stand van zaken op de hoogte te zijn' (r.o. 4.2.2 slot). De Raad vermijdt zodoende de figuur van het altruïstisch onderzoek (zie tevens, meer casusgericht, r.o. 4.2.3, waarover par. 10). Het arrest betekent m.i. niet dat die figuur volledig is verbanen, maar wel, dat er alleen in uitzonderlijke gevallen ruimte voor bestaat.

8. De keuze voor 'geacht moeten worden te weten' is ingebed in een algemeen opgezet betoog (r.o. 4.2.2). Zij is niet beperkt tot dit type situaties, maar betreft de mededelingsplicht bij dwaling leerstukbreed. Uitwaaiing naar, met name, de mededelingsplicht in het kader van non-conformiteit bij koop (art. 7:17 BW) ligt m.i. in de rede.

9. *Toetsing.* Inbev is een grote professionele speler op de horecamarkt en hoofdhuurder van het pand. Deze eigenschappen brengen — aldus de Hoge Raad — op zichzelf niet mee dat Inbev geacht wordt van de precieze bestemming en de mogelijke problemen op de hoogte te zijn en dat zij daarom Van der Valk behoorde te informeren (r.o. 4.2.3). Van belang hierbij is het diffuse karakter van de situatie: de (met het bestemmingsplan strijdige) horeca-activiteiten zijn per saldo steeds toegestaan. In dit licht had het hof, een mededelingsplicht aannemende, dat oordeel nader moeten motiveren (r.o. 4.2.3).

De Raad vestigt nog de aandacht op twee andere aspecten die het hof tot een nadere motivering hadden moeten bewegen: (i) de algemene voorwaarde dat de huurder zelf moet onderzoeken of het gehuurde geschikt is voor zijn bestemming, en (ii) de stelling dat ook Van der Valk een professionele en deskundige horecapartij is (r.o. 4.2.3 slot). Met deze punten is het terrein van 'weten of geacht moeten worden te weten' verlaten; zij vinden hun plaats als wegingsfactoren binnen de slottoetsing aan de verkeersopvattingen (zie par. 2), en voorts bij de onderzoeksplicht van de dwalende (art. 6:228 lid 2 BW).

10. In een tussenzin formuleert de Hoge Raad het volgende principe: "In zijn algemeenheid mag een huurder van bedrijfsruimte niet ervan uitgaan dat met het oog op zijn belang door de professionele verhuurder bij de gemeente is nagegaan of eventuele verbouwingsplannen mogelijk problemen in verband met het bestemmingsplan opleveren" (r.o. 4.2.3). Deze overweging sluit aan bij de keuze voor 'geacht moeten worden te weten' (in plaats van 'behoren te weten') en voegt daar strikt genomen weinig aan toe. Gezien de context ben ik geneigd de passage in ruime zin op te vatten, en er ook in te lezen dat bedoelde verhuurder in het algemeen niet 'geacht moet worden te weten'.

De boodschap is helder: een gegadigde mag niet aannemen dat zijn wederpartij — hoe 'groot' ook — planologisch volledig op de hoogte is en hem zo nodig op gevaren zal wijzen. Voor wie veilig wil contracteren, is en blijft een eigen bestemmingsplanonderzoek geboden. De achtergrond is m.i. gelegen in twee factoren, die samen meebrengen dat de materie niet specifiek tot de sfeer van de verhuurder (of verkoper) behoort: de mogelijke aanwezigheid

van een bestemmingsplan geniet op ruime schaal bekendheid, en het plan is voor een gegadigde evenzeer toegankelijk als voor de verhuurder (of verkoper).

Het college adstrueert zijn betoog met een vergelijkende verwijzing naar HR 18 april 1986, NJ 1986/747, m.nt. W.C.L. van der Grinten (*Ernst en Laten/Crombag-Spaai*) (r.o. 4.3.4). Particulieren kochten een woning van een vastgoedmaatschappij. Op hun vraag of het goed in een bestemmingsplan viel, had verkopers directeur geantwoord dat dat 'bij zijn weten' niet zo was. Toen toch een bestemmingsplan aanwezig bleek, beriepen de kopers zich op dwaling, maar zonder succes. Dit arrest heeft nogal wat kritiek ontmoet; zie voor vindplaatsen *GS Verbintennissenrecht*, art. 6:228, aant. 6.21.2. De thans voorliggende casus is minder 'zwaar': de situatie is diffuus (par. 9), de gegadigde is zelf een professional en heeft geen vragen gesteld.

11. *Wettelijke rente*. Naast Inbev gaat ook Van der Valk in cassatie. Het hof honoreerde Van der Valks dwalingsberoep mede ten aanzien van een begeleidende geldlening, en veroordeelde hem tot terugbetaling van het geleende bedrag. Daarbij liet het de wettelijke rente ingaan op het moment waarop de geldleen werd vernietigd (r.o. 4.6). De wet geeft echter aan dat voor de verschuldigdheid van wettelijke rente verzuim noodzakelijk is (art. 6:119 jo. 6:81 e.v. BW). Aan die eis is het hof voorbijgaan, zodat ook het incidentele cassatieberoep slaagt (r.o. 5.3). Zie ook A-G Spier, conclusie, onder 5.5 e.v.

12. Over dit arrest ook S.L. Boersen, *MvV* 2016, p. 113-119; J.J. Dammingh, *JOR* 2016/53; K.J.O. Janzen, *NTBR* 2016/31; J.A. van Strijen, *WR* 2016/75; T.H.M. van Wechem & J.G.J. Rinkes, *NJB* 2016/739, p. 978-979.

Jac. Hijma

NJ 2017/36

HOGE RAAD (CIVIELE KAMER)

25 november 2016, nr. 16/01951

(Mrs. F.B. Bakels, A.H.T. Heisterkamp, G. Snijders, T.H. Tanja-van den Broek, C.E. du Perron; plv. P-G mr. F.F. Langemeijer)
m.nt. S.F.M. Wortmann

Art. 1:247, 1:247a, 1:253a BW; art. 815 Rv

NJB 2016/2229

RvdW 2016/1207

JWB 2016/423

ECLI:NL:PHR:2016:924

ECLI:NL:HR:2016:2709

Vervangende toestemming ex art. 1:253a BW voor verhuizing minderjarige naar buitenland; ontbreken ouderschapsplan in zin art. 815 lid 2 Rv. Gelijkaardig ouderschap; belang minderjarige.

Ingeval een van de ouders met het kind naar het buitenland wenst te verhuizen en de andere ouder daarmee niet instemt, kunnen de ouders die gezamenlijk het gezag uitoefenen op de voet van art. 1:253a lid 1 BW een beslissing vragen op dit geschil. Is (in verband met die verhuizing) sprake van beëindiging van de samenleving, dan rust op de ouders de in art. 1:247a BW in verbinding met art. 815 lid 2 Rv bedoelde verplichting (tot het opstellen van een ouderschapsplan). Wanneer de ouders het evenmin eens zijn over de vraag bij wie het kind zijn hoofdverblijf zal hebben, behelst een beslissing tot verlening van de gevraagde toestemming tevens een beslissing als bedoeld in art. 1:253a lid 2 aanhef en onder b BW. Bovendien dient te worden voorzien in de invulling van het ouderschap na de verhuizing (art. 1:253a lid 2 aanhef en onder a BW). In zodanig geval dient de rechter die voornemens is de gevraagde toestemming te verlenen, zijn beslissing dan ook in beginsel aan te houden totdat de ouders hebben voldaan aan hun verplichting tot het opstellen van een ouderschapsplan, dan wel zelf een ouderschapsregeling te bepalen.

Uit HR 4 oktober 2013, NJ 2013/558, m.nt. S.F.M. Wortmann volgt niet dat in het geval dat ouders geen overeenstemming kunnen bereiken over een ouderschapsplan, vervangende toestemming voor verhuizing slechts kan worden verleend indien de rechter voorafgaand aan of bij het verlenen van die toestemming een ouderschapsregeling vaststelt voor de periode na de verhuizing en die regeling in zijn dictum opneemt. Onder omstandigheden kan een afweging van alle betrokken belangen meebrengen dat vervangende toestemming voor verhuizing moet of kan worden verleend op een moment waarop voor de periode na de verhuizing nog geen (definitieve) regeling is vastgesteld. Daartoe bestaat met name aanleiding indien een spoedige beslissing op het verzoek tot vervangende toestemming in het belang van het kind geboden is en er voldoende zekerheid bestaat dat op afzienbare termijn zal worden voorzien in een ouderschapsregeling die een gelijkaardig ouderschap zoveel mogelijk waarborgt.

Verzoeker tot cassatie (de man) en verweerster in cassatie (de vrouw) zijn gewezen echtelieden. Zij oefenen gezamenlijk gezag uit over de uit hun huwelijk geboren dochter (hierna: het kind). In deze procedure verzoekt de man te bepalen primair dat hij het eenhoofdig gezag zal hebben over het kind, subsidiair dat de hoofdverblijfplaats van het kind bij hem zal zijn en meer subsidiair dat een bepaalde zorgregeling wordt vastgesteld. De vrouw verzoekt vervangende toestemming om met het kind naar Israël te verhuizen. De rechtbank heeft in een deelbeschikking het verzoek van de vrouw afgewezen en de Raad voor de Kinderbescherming gevraagd onderzoek te doen met betrekking tot de verzoeken van de man. In hoger beroep heeft het hof het verzoek van de vrouw alsnog toegewezen. Het hof heeft daar-